

UROCZYSTA SESJA
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
31 lipca 2019 r.

**Program uroczystej sesji Rady m.st. Warszawy,
zwołanej z okazji Dnia Pamięci Warszawy.
31 lipca 2019 r., Sala Balowa Zamku Królewskiego**

- 10⁰⁰** – otwarcie sesji i powitanie gości przez Przewodniczącą Rady m.st. Warszawy Panią Ewę Malinowską-Grupińską, wprowadzenie sztandaru,
- 10¹⁰** – przemówienie Przewodniczącej Rady m.st. Warszawy Pani Ewy Malinowskiej-Grupińskiej,
- 10²⁰** – przemówienie Prezydenta m.st. Warszawy Pana Rafała Trzaskowskiego,
- 10³⁰** – wręczenie oznak Honorowego Obywatela Miasta Stołecznego Warszawy przez Przewodniczącą Rady m.st. Warszawy Panią Ewę Malinowską-Grupińską oraz Prezydenta m.st. Warszawy Pana Rafała Trzaskowskiego,
- 11⁰⁰** – wręczenie statuetek Syreny Warszawskiej Laureatom Nagrody m.st. Warszawy przez Przewodniczącą Rady m.st. Warszawy Panią Ewę Malinowską-Grupińską oraz Wiceprzewodniczących Rady m.st. Warszawy: Panią Aleksandrę Gajewską, Pana Sławomira Potapowicza i Pana Dariusza Figureę,
- 12⁰⁰** – wręczenie Odznaki Honorowej Zasłużonego dla Warszawy przez Panią Ewę Malinowską-Grupińską, Przewodniczącą Rady m.st. Warszawy,
- 12¹⁵** – wyprowadzenie sztandaru, zamknięcie uroczystej sesji Rady m.st. Warszawy.

Honorowy Obywatel Miasta Stołecznego Warszawy
Tytuły nadane 30 maja 2019 r. uchwałą nr XIII/246/2019
przez Radę Miasta Stołecznego Warszawy

Pani Halina Jędrzejewska

W konspiracji pseudonim Sławka, sanitariuszka w Powstaniu Warszawskim, lekarka, działaczka kombatancka. Ukończyła Gimnazjum im. Słowackiego w Warszawie, maturę uzyskała na tajnych kompletach w lipcu 1944 r. Pracę konspiracyjną rozpoczęła w lipcu 1940 r. w 3. Czerwonej Warszawskiej Drużynie Harcerek. W marcu 1940 r. przeszła do Konfederacji Narodu, włączonej w 1942 r. do Armii Krajowej, gdzie pełniła funkcję łączniczki pod pseudonimem „Sławka”. W Powstaniu Warszawskim została przydzielona do Kedywu jako sanitariuszka patrolu sanitarnego oddanego do dyspozycji kpt. „Niebory” (Franciszka Mazurkiewicza), dowódcy batalionu „Miotła” w zgrupowaniu „Radosław”. Po śmierci „Niebory” została przydzielona do oddziału por. „Szczęsnego”. Brała udział we wszystkich walkach oddziału na Woli, Starym Mieście, Czerniakowie i ul. Książęcej. Jeszcze w Powstaniu odznaczona dwukrotnie Krzyżem Walecznych. Po zakończeniu walk została wywieziona do obozu jenieckiego w Niemczech (Stalag XB Sandbostel), a następnie przeniesiona do obozu jenieckiego kobiet żołnierzy Armii Krajowej w Oberlangen. Po uwolnieniu z obozu została przewieziona z grupą dziewcząt do Holandii, a następnie do Wielkiej Brytanii i skierowana do Pomocniczej Służby Kobiet w Polskich Siłach Lotniczych (WAAF). Do Polski wróciła w 1946 r. i w tym samym roku jesienią rozpoczęła studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Poznańskiego. W 1947 r. wyszła za mąż za poznanego w Powstaniu Tadeusza Jędrzejewskiego i przeniosła się do Warszawy, gdzie kontynuowała studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Dyplom lekarza uzyskała w lutym 1952 r. i po trzech miesiącach rozpoczęła pracę w klinice ortopedycznej, z którą była związana do chwili przejścia na emeryturę w 1987. Specjalizację II stopnia w zakresie chirurgii urazowej i ortopedii uzyskała w 1958 r. W 1966 r. obroniła pracę doktorską. Na emeryturze współpracowała z Lecznicą Spółdzielni Inwalidów „Inspol”. Po październiku 1956 r. włączyła się

aktywnie do pracy społecznej w środowisku batalionu powstańczego AK „Miotła”. Przez wiele lat była przewodniczącą komisji socjalnej tego środowiska. Jako lekarz specjalista konsultowała społecznie również członków Związku Inwalidów Wojennych. W czerwcu 1981 r. została wybrana do Prezydium Zarządu Wojewódzkiego ZBOWiD, a następnie przez trzy kadencje pełniła funkcję wiceprezesa Zarządu Wojewódzkiego do spraw socjalnych. W listopadzie 1994 r. została wybrana do Zarządu Głównego Związku Powstańców Warszawskich, w którym funkcję wiceprezesa pełni do dziś.

Odnaczona: Krzyżem Kawalerskim, Oficerskim i Komandorskim Orderem Odrodzenia Polski. Została także wyróżniona Złotą Odznaką za Zasługi dla Warszawy.

(fot. JWK/fot. Piotr BŁAWICKI)

Pan Jerzy Majkowski

W konspiracji działał od 1942 r. (Szare Szeregi Hufiec Wola, Rój Giermkowie Wolności, IV drużyna, III zastęp). Uczestniczył w „małym sabotażu”. Po wybuchu Powstania Warszawskiego, 2 sierpnia 1944 r. na Woli dołączył do Kompanii „Anna” Batalionu NOW-AK „Gustaw” i przyjął pseudonim „Czarny”. Walczył na ul. Wolskiej, a także w rejonie cmentarza ewangelickiego. Po wycofaniu się na Starówkę był w obsadzie stałej barykady przy ul. Ślepej. Ponadto uczestniczył w walkach o kościół Św. Marcina i archikatedrę Św. Jana Chrzciciela. W sierpniu został ranny podczas wybuchu tzw. czołgu-pułapki na ul. Kilińskiego. 2 września ewakuował się kanałami do Śródmieścia. Tam walczył m.in. w obronie Krakowskiego Przedmieścia i okolic Ogrodu Saskiego. Po Powstaniu trafił do obozów jenieckich (XI B Fallingbommel i VI J Dorsten). W 1947 r. powrócił do Polski. Podjął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego i Akademii Medycznej w Warszawie ukończone dyplomem lekarskim uzyskanym w 1952 r. Pięć lat później został specjalistą II stopnia z neurologii. Następnie w 1958 r. uzyskał tytuł doktora, a w 1964 doktora habilitowanego nauk medycznych. W 1976 r. otrzymał tytuł profesora nauk medycznych, a w 1993 profesora zwyczajnego. W latach 1974-1975 był organizatorem i pierwszym dziekanem (1975-1978) Drugiego

Lekarskiego Wydziału Akademii Medycznej w Warszawie. W latach 1987-1998 był kierownikiem Kliniki Neurologii i Epileptologii Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego, a w latach 1979-1986 organizatorem i kierownikiem Departamentu Clinical Neurophysiology w instytucie Badań Zaburzeń Rozwojowych w Nowym Jorku.

W latach 2003-2019 był Prezesem Środowiska Żołnierzy Batalionów AK „Gustaw” i „Harnaś” Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Był także prezesem Okręgu Warszawa Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej oraz członkiem Związku Powstańców Warszawskich. Wielokrotnie był bohaterem organizowanej przez Ministerstwo Obrony Narodowej kampanii „Rycerze Biało-Czerwonej”, która ma przybliżyć młodemu pokoleniu podejmowaną podczas II Wojny Światowej walkę o wolność.

Odnaczony m.in.: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Walecznych, Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Partyzanckim, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Krzyżem z Mieczami Orderu Krzyża Niepodległości. Otrzymał także Złotą Odznaką Honorową Zasłużony dla Warszawy.

(fot. Muzeum Powstania Warszawskiego z serii portretów Powstańców Warszawskich w ramach projektu "1944/70/2014 realizowanego przez grupę WWPHOTO dla uczczenia 70. rocznicy Powstania Warszawskiego.)

Pan Paweł Pawlikowski

Jest reżyserem i scenarzystą filmowym, autorem *Idy* (2013), pierwszego polskiego filmu nagrodzonego Oscarem dla najlepszego filmu nieanglojęzycznego. Wykłada w brytyjskiej szkole filmowej *The National Film School* oraz w warszawskiej *Szkole Wajdy*. Pracę reżyserską rozpoczął od filmów dokumentalnych, realizując kilka ważnych obrazów (m.in. dla BBC), za które otrzymał Emmy International, Prix Italia i dziesiątki innych nagród. Za swój najlepszy uważa dokument dotyczący wojny domowej na Bałkanach *Serbian Epics*, opowiadający o nacjonalizmie i źródłach przemocy. Za swój pierwszy pełnometrażowy film fabularny *Ostatnie wyjście* (*Last Resort*, 2000) otrzymał nagrodę BAFTA dla „najbardziej obiecującego twórcy”. W 2004 r. zrealizował kolejny film *Lato miłości*, wyróżniony rok później, także nagrodą BAFTA w kategorii najlepszy film brytyjski. W 2006 r. w związku z chorobą, a następnie

śmiercią żony porzucił realizację następnego film i zawiesił swoją działalność reżyserską na 5 lat. Przez ten czas opiekę nad dziećmi łączył z pracą wykładowcy w szkole filmowej, pisał także scenariusze. W 2011 r. zakończył pracę nad kolejnym filmem pełnometrażowym, *Kobieta z piątej dzielnicy*, na podstawie powieści Douglasa Kennedy'ego. W kolejnych latach powstaje projekt, którego efektem jest wielokrotnie nagradzany obraz *Ida*. Światowa premiera filmu miała miejsce 30 sierpnia 2013 r. podczas Festiwalu Filmowego w Telluride (Kolorado), z kolei polska – 11 września 2013 na Festiwalu filmowym w Gdyni, gdzie *Ida* otrzymała Złote Lwy za najlepszy film. Obraz został również nagrodzony przez Europejską Akademię Filmową w 5 kategoriach, a podczas 19. ceremonii wręczenia Orłów Pawlikowski został nagrodzony za najlepszy film i najlepszą reżyserię. W 2015 r. *Ida* otrzymała Nagrodę BAFTA oraz Oscara za najlepszy film nieanglojęzyczny, zostając pierwszym polskim filmem z Oscarem w tej kategorii i Nagrodę Goya, Hiszpańskiej Akademii Sztuki Filmowej. Kolejny film, *Zimna wojna* przyniósł Pawlikowskiemu Złotą Palmę za najlepszą reżyserię w Cannes. Jest pierwszym polskim twórcą w historii tej nagrody (w kategorii reżyseria). W grudniu 2018 r. otrzymał za *Zimną wojnę* Europejską Nagrodę Filmową, za najlepszy film roku, reżyserię i scenariusz. W 2019 r. *Zimna Wojna* była też nominowana do Nagrody Amerykańskiej Akademii Filmowej w kategoriach najlepszy obraz nieanglojęzyczny, najlepsza reżyseria, oraz najlepsze zdjęcia. W marcu 2019 r. na gali Polskich Nagród Filmowych Paweł Pawlikowski otrzymał Orła za najlepszą reżyserię filmową. *Zimna wojna* natomiast została uznana za najlepszy film i zdobyła w sumie siedem statuetek.

(fot. Wunsche & Samsel)

**Nagrody Miasta Stołecznego Warszawy
przyznane 30 maja 2019 r. uchwałą nr XIII/247/2019
przez Radę Miasta Stołecznego Warszawy**

Pan Wojciech Boberski jest historykiem sztuki, pracownikiem Instytutu Sztuki Polskiej Akademii Nauk, autorem kilkunastu publikacji. Od lat w ramach działalności społecznej, prowadzi na terenie Warszawy szerokie działania w zakresie edukacji, zwłaszcza historycznej. Od 2012 r. jest sekretarzem-koordynatorem Społecznego Komitetu Obchodów Narodowego Dnia Pamięci „Żołnierzy Wyklętych”, który co roku organizuje w stolicy i podwarszawskich miejscowościach kilkadziesiąt wydarzeń upamiętniających podziemie niepodległościowe. W 2014 r. został członkiem Rady Nadzorczej Fundacji „Łączka”, która upamiętnia odkrywane miejsca spoczynku ofiar stalinowskiego terroru lat 40. i 50. Od 2016 r. przewodniczy Radzie Fundacji „Służba Niepodległej” organizującej m.in. Warszawskie Marsze Rotmistrza Pileckiego oraz akcje „Żywy Znak dla Powstania Warszawskiego”. Był współorganizatorem Społecznego Komitetu Obchodów 150. Rocznicy Powstania Styczniowego (2013 r.) i społecznego Komitetu Czynu Niepodległościowego (2014 r.). Przewodniczący jury konkursów plastycznych i literackich dla młodzieży szkolnej: „Powstanie Warszawskie” (2014 r.), „Bitwa Warszawska” (2015 r.), „Żołnierze Wyklęci” (2016 r.). Uczestnik projektu „Rotmistrz Pilecki – Bohater Niezwyciężony” (2016 r.).

Pan Wiktor Bołba jest dziennikarzem, pisarzem, artystą plastykiem, a także założycielem i kustoszem Muzeum Legii Warszawa, które powstało w 2006 r. z okazji obchodów 90-lecia Legii. Opiekuje się kolekcją muzealną oraz pozyskuje nowe eksponaty. Dzięki niemu wiele przedmiotów zostało uratowanych od zapomnienia i zniszczenia. Jest wielkim propagatorem legendy Kazimierza Deyny oraz właścicielem jednej z największych kolekcji oryginalnych pamiątek po tym sportowcu. Jest także pomysłodawcą Galerii Sław Legii, skupiającej najwybitniejszych piłkarzy Klubu. Wspierał realizację albumowych projektów wydawniczych „Warszawa i Legia. 90 lat razem” oraz „Kazimierz Górski i Jego Orły”, a także produkcji filmowej „Kazimierz Deyna”. Jest autorem opracowania „Legia Warszawa 95 lat. 1916 - 2011” oraz „Księgi Stulecia Legii Warszawa 1916 - 2016”, którą w zeszłym roku

podczas Warszawskich Targów Książki wyróżniono w kategorii Varsaviana Nagrodą im. prof. Jerzego Skowronka.

Pani Beata Chmiel jest menedżerką kultury, aktywistką społeczną, a także analityczką mediów z dorobkiem edytorskim i dziennikarskim w prasie polskiej i europejskiej. W 1989 r. jako członkini Komitetu Organizacyjnego Lecha Wałęsy ds. Okrągłego Stołu pełniła funkcję sekretarza Tadeusza Mazowieckiego, a po jego nominacji na premiera była odpowiedzialna za stworzenie i pracę jego biura prasowego. Założycielka i redaktor naczelna niezależnego dwutygodnika o książkach „Ex Libris”, twórczyni i dyrektor Festiwalu Literackiego Warszawa Pisarzy (osiem edycji od 1996 r.) oraz międzynarodowego programu literackiego Centrum Sztuki Współczesnej. Jest pomysłodawczynią i organizatorką środkowoeuropejskiego projektu „City Of Poets” oraz cyklu konferencji „Publishing Metropolis Warsaw-New York-Berlin”. Współinicjatorka i jedna z liderek ruchu Obywatele Kultury. W 2015 r. zainicjowała kampanię przeciwko mowie nienawiści „Wybieram bez hejtu”. Współzałożycielka Kultury Niepodległej. Jest współautorką warszawskiego Programu Rozwoju Kultury oraz pomysłodawczynią Kongresu Kultury, który odbył się w Warszawie w 2016 r. Członkini Polskiego PEN Clubu. Odznaczona honorową odznaką Zasłużony Działacz Kultury.

Pan Krzysztof Chrobak jest trenerem piłkarskim, związanym z Warszawą od urodzenia. Karierę trenerską rozpoczął na stanowisku szkoleniowca zespołu trampkarzy Orła Warszawa. Prowadził także zespół Polonii Warszawa (roczniki 95 i 96), a następnie drużyny juniorów Polfy, Hutnika i Polonii Warszawa. W listopadzie 2002 r. objął pierwszy zespół Polonii. W 2011 r. został trenerem drużyny Legionovia Legionowo. W czerwcu 2012 został asystentem trenera w Widzewie Łódź.

Najważniejsze osiągnięcia w pracy trenera, m.in. :

1998 r. – II miejsce Mistrzostw Polski Juniorów Młodszych (rocznik 1981);

1999 r. – V miejsce Mistrzostw Polski Juniorów Młodszych (rocznik 1982);

2000 r. – II miejsce Mistrzostw Polski Juniorów Starszych (rocznik 1981);

2001 r. – III miejsce Mistrzostw Polski Juniorów Starszych (rocznik 1982);

2003 r. – VIII miejsce w rozgrywkach ekstraklasy z zespołem Polonii Warszawa w sezonie 2002/2003;

2005 r. – II miejsce w rozgrywkach trzeciej ligi gr.1 z zespołem Znicza Pruszków w sezonie 2004/2005;

2006 r. – IV miejsce w rozgrywkach ekstraklasy z zespołem Amiki Wronki w sezonie 2005/2006;

2007 r. – XIII miejsce w rozgrywkach ekstraklasy z zespołem Górnika Łęczna w sezonie 2006/2007;

2008 r. – I miejsce w rozgrywkach trzeciej ligi gr. 4 z zespołem Górnika Łęczna – awans do nowej pierwszej ligi.

Pani Leyla Elsanova jest działaczką społeczną. W czasie wojny w Czeczenii była pracownikiem społecznym. Przez sześć lat zajmowała się osobami przesiedlonymi z powodów wojennych. Trzy lata pracowała w Polskiej Akcji Humanitarnej, jako instruktorka krawiectwa, w ośrodku dla uchodźców w Lininie. Od 2013 r. jest mentorką w Fundacji Ocalenie. Przed laty trafiła z dziećmi do ośrodka dla uchodźców w Polsce, gdzie bardzo szybko poczuła się bezpiecznie. Aktywnie uczestniczy w projektach, seminariach i dyskusjach na rzecz uchodźców, udziela się jako przedstawicielka warszawskiej społeczności czeczeńskiej i uchodźczej. Pomaga uchodźczyńom zapisywać dzieci do szkoły, znaleźć mieszkanie, załatwić sprawę w urzędzie. Swoje otoczenie stara się zmienić na lepsze – od klatki schodowej w praskiej kamienicy, którą wyremontowała sama dla siebie i reszty sąsiadów, po spotkania z pracownikami miejskich instytucji, którym tłumaczy sytuację uchodźców i sposoby pracy z nimi.

W 2018 r. była nominowana przez mieszkańców Warszawy do tytułu Warszawianka Roku.

Pan Jacek Fedorowicz był jednym z założycieli (m.in. ze Zbigniewem Cybulskim i Bogumiłem Kobielą) gdańskiego studenckiego teatru Bim-Bom, działającego w latach 1954–1960. Jeszcze w czasie studiów rozpoczął współpracę z gdańskim radiem, a także lokalną i ogólnopolską prasą. W drugiej połowie lat 60. współtworzył, m.in. z Jerzym Gruzą, telewizyjne programy rozrywkowe, *Poznajmy się*, *Małżeństwo doskonałe*, *Kariera i Runda*. W latach 70. był współautorem radiowego magazynu satyrycznego *60 minut na godzinę*. Występował w Kabarecie Wagabunda, potem w programie *Popierajmy się*, a później, do stanu wojennego, w indywidualnych wieczorach autorskich. W 1980 r. wstąpił do NSZZ „Solidarność”, współpracował z Radiem „S” Regionu Mazowsze. Był zaangażowany w działalność Prymasowskiego Komitetu Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom. W latach 80. występował głównie w kościołach. Jednym z jego pomysłów z tamtych czasów było ośmieszanie reżimowego dziennika telewizyjnego. W 1989 r. został współautorem audycji przedwyborczych Komitetu Obywatelskiego, kontynuował także występy w formie wieczorów

autorskich. W latach 90. Zaczął prowadzić w TVP program Dziennik Telewizyjny.

Odnaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Otrzymał także Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”.

Siostra Teresa Antonietta Frącek od 1955 r. należy do Zgromadzenia Zakonnego Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi. W 1962 r. rozpoczęła pracę w Archiwum Głównym zgromadzenia. Jest autorką licznych artykułów i prac m.in. dotyczących arcybiskupa warszawskiego, Zygmunt Szczęsny Feliński. Siostra Teresa zbiera i opracowuje materiały dotyczące sióstr Rodziny Maryi aresztowanych przez Niemców w latach II Wojny Światowej i osadzonych w obozach. Jest także zaangażowana w akcję zbierania relacji i wspomnień sióstr własnej rodziny zakonnej oraz osób spoza zgromadzenia, m.in. dotyczących ukrywania Żydów w latach okupacji niemieckiej w domach zakonnych. W 1997 r. w imieniu zgromadzenia odebrała medal za zasługi w ratowaniu dzieci żydowskich. Swoimi działaniami Siostra Teresa przybliżyła społeczeństwu liczne postaci zasłużone dla naszego kraju, które niosły nie tylko pomoc polskiemu społeczeństwu na różnych płaszczyznach życia, ale przyczyniły się także do podtrzymania jego nadziei na odzyskanie utraconej wolności.

Odnaczona m.in.: Medalem Pro Patria oraz Odznaką Honorową im. pamięci Krystyny Kraheleskiej – Pamięci Powstania Warszawskiego 1944.

Pani Janina Jankowska jest dziennikarką i reporterką radiową, działaczką opozycji demokratycznej w okresie PRL. Od 1976 r. współpracowała z wydawnictwami niezależnymi. Zajmowała się przepisywaniem tekstów w Biuletynie Informacyjnym KSS „KOR”, organizacją lokali drukarskich, okazjonalnie publikowała także w tym piśmie oraz w „Zapisie”. W sierpniu 1980, podczas strajku, zrealizowała w Stoczni Gdańskiej reportaż „Polski Sierpień”. W tym samym roku wstąpiła do „Solidarności”. Po wprowadzeniu stanu wojennego, od lutego do sierpnia 1982 była internowana, straciła także pracę w Polskim Radiu. Współtworzyła podziemną Niezależną Oficynę Fonograficzną NOWA, współpracowała z Oficyną Fonograficzną CDN i realizowała reportaże oraz audycje radiowe rozpowszechniane w tzw. drugim obiegu. Publikowała w czasopiśmie solidarnościowym „Tygodnik Mazowsze”. Była współzałożycielką podziemnego Stowarzyszenia Archiwum Solidarności, które zajmowało się zbieraniem nagrań, relacji i opracowań z okresu „Solidarności” i stanu wojennego. Uczestniczyła w obradach

Okrągłego Stołu w tzw. podzespole prasowym. W trakcie kampanii przed wyborami parlamentarnymi 1989 r. kierowała zespołem dziennikarskim, przygotowującym kampanię wyborczą do Polskiego Radia kandydatom Komitetu Obywatelskiego. W kolejnych latach była: wicedyrektorem Programu I Polskiego Radia, reporterem PR, a także współpracowała z działem zagranicznym austriackiej telewizji ORF. W okresie prezydentury Lecha Kaczyńskiego była przewodniczącą zespołu do spraw opiniowania wniosków o nadanie orderów i odznaczeń w Kancelarii Prezydenta RP. W roku 2011 została odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, w 2017 otrzymała Krzyż Wolności i Solidarności.

Pan Ryszard Kalkhoff jest wieloletnim działaczem samorządowym i społecznym. W ramach prac Komitetu Obywatelskiego „Solidarność”, brał udział w przygotowaniu wyborów 4 czerwca 1989 r. Założyciel i przewodniczący koła Komitetu Obywatelskiego na Saskiej Kępie. Współorganizator Samorządu Mieszkańców Saskiej Kępy i jego wiceprzewodniczący przez cztery kolejne kadencje, do 2006 r. W latach 1994-2018 był radnym Dzielnicy Praga Południe. Jest wieloletnim członkiem Towarzystwa Przyjaciół Warszawy, a obecnie także społecznym członkiem Rady Seniorów. W czasie swojej działalności samorządowej zainicjował powstanie: pierwszego w dzielnicy Dziennego Domu Pomocy Społecznej oraz dzielnicowego Centrum Promocji Kultury, w tym filii Klub Kultury Seniora na Gocławiu i Klub Kultury Saska Kępa. Zainicjował także przekształcenie Klubu Kultury Saska Kępa w samodzielną instytucję kultury PROM Kultury Saska Kępa.

Pani Roma Łojewska jest założycielką i prezeską Stowarzyszenia Społeczników „ARIADNA”, które w listopadzie 2008 r. zostało członkiem Polskiego Komitetu Europejskiej Sieci Przeciwdziałania Ubóstwu EAPN. Stowarzyszenie prowadzi działalność na rzecz najuboższych mieszkańców Warszawy, aktywnie promuje ideę niemarnowania żywności, a także uczestniczy w dystrybucji żywności krótkoterminowej z supermarketów. Obecnie Stowarzyszenie przekazuje żywność niemal pięciuset mieszkańcom. Dodatkową jej działalnością jest prowadzenie korepetycji dla dzieci oraz młodzieży mających trudności w nauce i pochodzących z rodzin niezamożnych, czy dysfunkcyjnych. Skutecznie aktywizuje mieszkańców różnych grup wiekowych do wolontariatu na rzecz osób w potrzebie. Pani Roma Łojewska była wieloletnią przewodniczącą Komisji Dialogu Społecznego ds. Pomocy

Najuboższym. Nie pozostawia ludzi mających problemy bez pomocy i do każdego podchodzi indywidualnie. W obecnym miejscu zamieszkania założyła komitet domowy, któremu przewodniczy i reprezentuje interesy lokatorów z ponad stu mieszkań. Jej marzeniem jest prawne uregulowanie problemu marnowania żywności tak, aby duże sklepy, które wyrzucają produkty o krótkiej dacie ważności były zobowiązane do ich przekazywania organizacjom pozarządowym.

Pani Ewa Milewicz jest prawniczką i dziennikarką, była działaczką opozycji w czasach PRL. W 1968 r., w okresie wydarzeń marcowych, brała udział w studenckich wiecach. Do 1980 pracowała w Wydawnictwie Prawniczym. W drugiej połowie lat 70. aktywnie działała w Komitecie Obrony Robotników i Komitecie Samoobrony Społecznej „KOR”, współpracowała z Niezależną Oficyną Wydawniczą NOWA. Zajmowała się kolportażem pism drugiego obiegu. Od 16 sierpnia 1980 r. przebywała w Stoczni Gdańskiej, publikowała w strajkowym biuletynie. Następnie pracowała w Agencji Filmowej przy NSZZ „Solidarność”. Po wprowadzeniu stanu wojennego w jej mieszkaniu zorganizowano punkt kontaktowy dla osób ukrywających się. Współpracowała z „Tygodnikiem Mazowsze”, w drugiej połowie lat 80. redagowała opozycyjne pismo „Dokumenty i Informacje”. W 1989 r. została członkinią redakcji i publicystką „Gazety Wyborczej”.

W 2006 r. została odznaczona przez prezydenta Lecha Kaczyńskiego Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Jest pierwszą laureatką Nagrody im. prof. Zbigniewa Hołdy (2012).

Profesor Stanisław Pieróg jest historykiem filozofii, jednym z twórców podstaw współczesnych badań nad historią filozofii polskiej zarówno w wymiarze ściśle badawczym, jak i organizacyjnym. Utworzył i był pierwszym kierownikiem Zakładu Historii Filozofii Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego. W swoich badaniach naukowych podejmuje problematykę, którą rozwijali przedstawiciele tzw. Warszawskiej Szkoły Historii Idei, jednego z najważniejszych nurtów w polskiej humanistyce po II wojnie światowej. Jego praca naukowa koncentruje się przede wszystkim na zagadnieniach związanych z historią filozofii polskiej w XIX i XX wieku, przede wszystkim filozofii polskiej epoki romantyzmu. Zarówno badania naukowe profesora Stanisława Pieroga, jak i jego kilkudziesięcioletnia praca dydaktyczna na UW, przyczyniły się do odnowienia zainteresowania filozofią polskiego romantyzmu oraz filozofią polską przełomu XIX i XX w.

i wypracowania nowych metod badania zagadnień kluczowych dla dziejów polskiej kultury umysłowej. Ożywienie i pogłębienie studiów nad dziejami filozofii polskiej, które dokonało się zarówno dzięki jego pracy naukowej, jak i dydaktycznej, jest trwałym i niezwykle ważnym wkładem do nauki polskiej.

Pan Radosław Potrac jest nauczycielem, współpracuje z osobami o specjalnych potrzebach edukacyjnych. Jego podopieczni realizują w czasie nauki projekty pozaszkolne, zdobywając w ten sposób niezbędną wiedzę, umiejętności i kompetencje społeczne, umożliwiające zakończenie z powodzeniem kolejnych etapów edukacyjnych oraz realizację pasji i zainteresowań na Warsztatach Terapii Zajęciowej. Jest współtwórcą i realizatorem m.in.: programów oraz innowacji metodycznych, programowych, pedagogicznych i wychowawczych w szkole i w prowadzonej przez siebie klasie, a także współautorem Szkolnego Programu Wychowawczego i Profilaktyki. Opiekuje się Centrum Wolontariatu przy SKKT DREPTAKI (Oddział Stołeczny), który we współpracy z samorządem szkolnym umożliwia uczniom rozwój i realizację zainteresowań oraz umiejętności. Otacza opieką także osoby starsze m.in. podopiecznych Domu Pomocy Społecznej przy ul. Robotniczej oraz mieszkańców Domu Wsparcia dla Powstańców Warszawskich. Jest prezesem Stowarzyszenia Gwara Warszawska. Jest autorem „Rodzinnika Warszawskiego” i tras turystycznych po Pradze Północ i Warszawie, w tym Spaceru Tajemnicami Pragi i Spaceru Śladami Powstania Styczniowego. Od siedmiu lat jest kuratorem społecznym na terenie Pragi Północ.

Pan Zbigniew Rymarz jest pianistą, kompozytorem i aranżerem. Znawcą muzyki filmowej, filmu - zwłaszcza przedwojennego oraz teatru i polskiego kabaretu. Miłośnikiem Warszawy, związany ze stolicą od 1951 r. Podczas wojny był łącznikiem Armii Krajowej. Jako pianista współpracował z teatrami: Powszechnym, Kleks, Ludowym, Ateneum i Dramatycznym, a także z Polskim Ośrodkiem Społeczno-Kulturalnym w Londynie. Był asystentem Ludwika Sempolińskiego. Współtworzył telewizyjne programy muzyczne dla dzieci, m.in. słynny Teatrzyk Violinek, który prowadził przez 10 lat. Pracował z takimi sławami, jak: Mieczysław Fogg, Ludwik Sempoliński, Jarema Stępowski czy Grażyna Brodzińska. Jest współtwórcą koncertów przygotowanych w ramach obchodów 100-lecia Związku Artystów Scen Polskich, opartych na największych przebojach artystów dwudziestolecia międzywojennego.

Odznaczony m.in.: Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski, odznaką Krzyż Armii Krajowej oraz Odznaką Honorową „Zasłużony dla Warszawy”, otrzymał także Złoty Medal „Zasłużony Kulturze Gloria Artis”. W 2017 r. obchodził 90-lecie urodzin i 70-lecie pracy twórczej.

Pani Paula Sawicka jest psychologiem, działaczką społeczną, nauczycielką akademicką oraz tłumaczką języka angielskiego. W latach 70. i 80. współpracowała z opozycją demokratyczną. Od 1991 do 1998 kierowała biurem stołecznych parlamentarzystów Unii Demokratycznej i Unii Wolności (w tym Jacka Kuronia i Bronisława Geremka). W III RP była zaangażowana w działalność organizacji pozarządowych. W 2004 r. została wybrana na prezesa stowarzyszenia Otwarta Rzeczpospolita, a następnie w 2014 wybrano ją na wiceprezesa tej organizacji. Została również członkinią Stowarzyszenia Pracowników, Współpracowników i Przyjaciół Rozgłośni Polskiej Radia Wolna Europa im. Jana Nowaka-Jeziorańskiego. Była przyjaciółką Marka Edelmana, który w jej mieszkaniu spędził dwa ostatnie lata życia. Jest autorką jego relacji zatytułowanej „I była miłość w getcie” oraz współautorką publikacji „Prosto się mówi jak się wie”, składającej się z wybranych tekstów Marka Edelmana. W 2011 r., za wybitne zasługi w działalności na rzecz budowania społeczeństwa obywatelskiego oraz za osiągnięcia w podejmowanej z pożytkiem dla kraju pracy zawodowej i społecznej, prezydent Bronisław Komorowski odznaczył ją Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Pan Marian Słowiński jest majorem Wojska Polskiego, uczestnikiem kampanii wrześniowej 1939 r. W połowie września 1939 został skierowany z pułku piechoty w Brodnicy do Rzeszowa. Stamtąd ewakuował się na Węgry. Do 4 kwietnia 1940 r. przebywał w węgierskim obozie dla internowanych, skąd uciekł do Francji. Tam dostał przydział do polskiego wojska. Przeszedł szkolenie przeciwpancerne i pod francuskim dowództwem brał udział w walkach pod Verdun. Następnie przedostał się do Wielkiej Brytanii i do 1944 r. stacjonował w Liverpoolu, Crawford i Dundee, służąc w batalionie, który został wcielony do 1. Pułku Pancernego 1. Dywizji Pancerniej gen. Stanisława Maczka. Brał udział w lądowaniu w Normandii i w walkach na linii Chambois-Falaise oraz wyzwolaniu Belgii i Holandii (w tym Bredy). Szlak bojowy zakończył pod Wilhelmshaven w Niemczech. W 1947 r. wrócił do Polski. W latach 1959-1984 pracował w Ambasadzie Kanadyjskiej w Warszawie. Działa m.in. w warszawskim kole byłych żołnierzy 1. Dywizji Pancerniej

gen. Stanisława Maczka. Pan Marian Słowiński jest najstarszym żyjącym członkiem 1. Dywizji Pancерnej gen. Stanisława Maczka. Na początku maja tego roku skończył 100 lat.

Odznaczony: Medalem „Pro Patria” oraz Kombatanckim Krzyżem Pamiątkowym „Zwycięzcom”.

Pani Hanna Stadnik jest wiceprzewodniczącą Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej oraz Przewodniczącą Środowiska „Baszta” Okręg Warszawa ŚZZAK. Działalność konspiracyjną w Armii Krajowej rozpoczęła w 1942 r. pod pseudonimem „Hanka”. Przenosiła „Biuletyn Informacyjny”, meldunki i broń. Odbyła przeszkolenie medyczne. Podczas Powstania Warszawskiego była sanitariuszką na Szlaku Bojowym Mokotów, w kompanii ppor. Witolda Janiszewskiego ps. „Withal”, później jako pułk „Baszta” (batalion „Olza” - kompania O-2 ppor. „Withala”). Walczyła na ul. Fałata i Rakowieckiej, następnie w rejonie Odyńca, Belwederskiej i Bałuckiego. Po kapitulacji Mokotowa opuściła Warszawę jako sanitariuszka AK z rannymi, kierowanymi do obozu przejściowego w Pruszkowie. Po trzech dniach, trafiła do kolejnego przejściowego obozu jenieckiego w Skierniewicach, skąd została zwolniona w grupie 40 sanitariuszek AK. Po wojnie zdała maturę i rozpoczęła studia na Uniwersytecie Warszawskim, z którego po dwóch latach została relegowana za zatajenie udziału w Powstaniu Warszawskim.

Odznaczona m.in.: Krzyżem Armii Krajowej, Warszawskim Krzyżem Powstańczy, Krzyżem Partyzanckim, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem z Mieczami Orderu Krzyża Niepodległości. W 2015 r. została odznaczona przez prezydenta Niemiec Joachima Gaucka Krzyżem Zasługi na Wstędze Orderu Zasługi Republiki Federalnej Niemiec.

Pan Tadeusz Stański jest prawnikiem, a także właścicielem i prezesem firmy Lex-Service. W 1973 r. rozpoczął pracę w Stowarzyszeniu PAX. Był związany z formacją niepodległościową, wspierał organizację antykomunistyczną Ruch Obrony Praw Człowieka i Obywatela. Na początku 1978 r. za próbę wprowadzenia zmian organizacyjnych i programowych, został usunięty ze Stowarzyszenia. Był jednym z pomysłodawców powołania niepodległościowej partii politycznej – Konfederacja Polski Niepodległej. 13 listopada 1980 r. został aresztowany i skazany przez Sąd Wojskowy na 5 lat. Odsiedział 40 miesięcy w więzieniu na Rakowieckiej i w Barczewie. Po wyjściu wraz z grupą przyjaciół, wystąpił z KPN. Był współzałożycielem Polskiej Partii

Niepodległościowej. Jako jej reprezentant brał udział w pracach Porozumienia Partii i Organizacji Niepodległościowych, które przez ponad dwa lata stanowiło forum współdziałania wszystkich ugrupowań niepodległościowych. Organizował m.in. spotkania przedstawicieli PPiON z Rządem Rzeczypospolitej Polskiej na uchodźstwie. W latach 1993-1995 był wiceprzewodniczącym Ruchu Trzeciej Rzeczypospolitej Uczestniczył w pracach sztabu wyborczego, który w 1993 roku wystartował jako Komitet Porozumienia Centrum, jak również w pracach Konwentu Św. Katarzyny. Organizował i współprowadził Klub Polskiej Myśli Politycznej.

Pani Irena Wóycicka jest ekonomistką, była działaczką opozycji w okresie PRL. W latach 2010–2013 była podsekretarzem stanu, następnie do 2015 r. sekretarzem w Kancelarii Prezydenta. W pierwszej połowie lat 70. zaangażowała się w działalność opozycyjną. Po wydarzeniach czerwca 1976 r. organizowała pomoc dla represjonowanych robotników. W latach 1977-80 pracowała w Ministerstwie Finansów. Współautorka Karty Praw Robotniczych, działała w Komitecie Obrony Robotników. W 1980 r. zaangażowała się w działalność NSZZ „Solidarność”. Była ekspertem Regionu Mazowsze. Po wprowadzeniu stanu wojennego publikowała w „Tygodniku Mazowsze”. Później na emigracji w Niemczech, współpracowała m.in. z Radiem Wolna Europa. Po powrocie do kraju, w 1987 r. została ekspertem związkowym, działała w Komisji Polityki Społecznej przy Komitecie Obywatelskim. Brała udział w pracach jednego z zespołów w trakcie obrad Okrągłego Stołu. Od 1989 r. pełniła funkcję doradcy ministra w Ministerstwie Pracy i Polityki Socjalnej, a w latach 1991-94 funkcję wiceministra. Następnie została współpracownikiem Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową. W październiku 2010 r. rozpoczęła pracę w Kancelarii Prezydenta Bronisława Komorowskiego, najpierw jako podsekretarz stanu, a trzy lata później jako sekretarz. W 2018 r. została członkinią Rady Fundacji Instytut Bronisława Komorowskiego, a następnie rady programowej tej Fundacji. Odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Pani Ludwika Wujec jest fizykiem, politykiem, a także była działaczką opozycji w PRL. W latach 1963-81 pracowała jako nauczycielka fizyki i matematyki. W 1976 r. została współpracowniczką Komitetu Obrony Robotników i następnie Komitecie Samoobrony Społecznej „KOR”. Zajmowała się organizacją wsparcia dla represjonowanych robotników m.in. z Ursusa i Radomia, redagowała dwutygodnik „Robotnik”. W 1980

r. wstąpiła do „Solidarności”, rok później podjęła pracę w Agencji Prasowej „Solidarność”. W stanie wojennym została internowana, zwolniono ją w marcu 1982 r. Współpracowała z Prymasowskim Komitetem Pomocy Osobom Pozbawionym Wolności i ich Rodzinom oraz niejawnymi strukturami związku. Od 1982 r. współpracowała, a w latach 1984-89 była członkinią redakcji podziemnego „Tygodnika Mazowsze”. Pod koniec lat 80. została m.in. asystentką Tadeusza Mazowieckiego w czasie obrad Okrągłego Stołu i zastępczynią dyrektora Biura Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Od 1990 r. działała w ROAD, Unii Demokratycznej i Unii Wolności, pełniąc przez rok funkcję zastępcy sekretarza generalnego UD i UW. W latach 1995-2002 zasiadała we władzach samorządu warszawskiego jako sekretarz i członkini zarządu gminy Warszawa-Centrum. W 1998 została także radną powiatu warszawskiego.

Odznaczona: Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Krzyżem Wolności i Solidarności. W 2016 r. wraz z mężem, Henrykiem Wujcem, została laureatką Nagrody im. prof. Zbigniewa Hołdy.

Fundacja na rzecz Równości i Emancypacji STER

Fundacja powstała w 2014 r. Jej główną misją jest upowszechnianie historii kobiet i dorobku ruchu kobiecego, a także przeciwdziałanie dyskryminacji ze względu na płeć i orientację seksualną, wiek i stan zdrowia, narodowość i rasę oraz działania na rzecz równych praw kobiet i mężczyzn. Fundacja prowadzi działalność naukowo-badawczą i wydawniczą, łącząc ją z działaniami strażniczymi i rzecznictwem. Została utworzona przez grupę badaczek, prawniczek, dziennikarek i działaczek na rzecz praw kobiet. „STER” nieprzypadkowo pojawia się w nazwie – jest nawiązaniem do legendarnego „Steru”, czasopisma polskich emancypantek i sufrażystek, wydawanego przez Związek Równouprawnienia Kobiet Polskich.

Stowarzyszenie „Lekarze Nadziei” Oddział Warszawski Przychodnia dla Bezdomnych

Stowarzyszenie od 30 lat niesie charytatywno-humanitarną pomoc medyczną osobom bezdomnym, skrajnie ubogim oraz z niepełnosprawnościami – mającym na co dzień problem z uzyskaniem świadczeń ze strony publicznej opieki zdrowotnej. Od 1994 r. Stowarzyszenie prowadzi na terenie dzielnicy Wola przy ul. Wolskiej 172 Przychodnię Zdrowia dla osób nieubezpieczonych. Przychodnia jest jedynym tego typu miejscem na terenie Warszawy, gdzie osoby

bezdomne i ubogie mogą otrzymać nie tylko pomoc medyczną i diagnozę, ale również konkretne wsparcie i wskazówki w wychodzeniu z kryzysu bezdomności. „Lekarze Nadziei” to organizacja pozarządowa non-profit, która w stosunku do tych osób podjęła się trudnego zadania leczenia doraźnego, zabiegów pielęgniarstwa i profilaktycznych. Stowarzyszenie współpracuje z wieloma organizacjami pozarządowymi. W 1992 r. współtworzyło Radę Opiekuńczą dla Bezdomnych przy Prezydencie m.st. Warszawy, w której pracuje nieprzerwanie do dziś.

Uroczysta sesja Rady m.st. Warszawy zwoływana jest w celu upamiętnienia ważnych dla Miasta wydarzeń. Podczas uroczystości wręczane są akty nadania godności Honorowego Obywatela Miasta Stołecznego Warszawy. Sesja jest także okazją do przekazania laureatom Nagrody m.st. Warszawy statuetek Syreny Warszawskiej.

Tytuł Honorowy Obywatel m.st. Warszawy był nadawany w latach 1918-1929 przez Radę Miejską Warszawy osobom szczególnie zasłużonym dla Miasta. Tradycja przyznawania wyróżnienia została wznowiona w 1992 r. Przyznanie tytułu jest wyrazem najwyższego wyróżnienia i uznania dla zasług lub wybitnych osiągnięć obywateli polskich i cudzoziemców.

Honorowi Obywatele Miasta Stołecznego Warszawy

1. **Józef Piłsudski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 1918 r.
2. **Ignacy Jan Paderewski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od stycznia 1919 r.
3. **Józef Haller**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1919 r.
4. **Maxime Weygand**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od sierpnia 1920 r.
5. **Lucjan Żeligowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od października 1920 r.
6. **Herbert Hoover**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od listopada 1921 r.
7. **Ferdynand Foch**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1923 r.
8. **Maria Skłodowska-Curie**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1924 r.
9. **Eugenia Kierbedź**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1929 r.
10. **Stanisław Broniewski-Orsza**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1992 r.

11. **Aleksander Gieysztor**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1992 r.
12. **Janina Porczyńska**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1992 r.
13. **Zbigniew Porczyński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1992 r.
14. **Jerzy Waldorff**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1992 r.
15. **Jan Podoski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1993 r.
16. **Margaret Susan (Sue) Ryder**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1993 r.
17. **Juliusz Gomulicki**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od marca 1994 r.
Nie zgodził się na przyjęcie tytułu.
18. **Stanisław Jankowski-Agaton**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1995 r.
19. **Kazimierz Leski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1995 r.
20. **Papież Jan Paweł II**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od marca 1996 r.
21. **Władysław Bartoszewski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1999 r.
22. **Ryszard Kaczorowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1999 r.
23. **Franciszek Kamiński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 1999 r.
24. **Stefan Starzyński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od sierpnia 1999 r.

25. **kard. Józef Glemp, Prymas Senior Polski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 2000 r.
26. **Marek Edelman**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 2001 r.
27. **Jan Nowak-Jeziorański**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2003 r.
28. **ks. prałat Zdzisław Peszkowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2003 r.
29. **prof. Marek Kwiatkowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2003 r.
30. **abp Kazimierz Majdański**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2004 r.
31. **Jerzy Majewski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2004 r.
32. **abp Kazimierz Romaniuk**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2004 r.
33. **Szymon Szurmiej**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2004 r.
34. **abp Sławoj Leszek Głódź**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2005 r.
35. **prof. Norman Davies**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2005 r.
36. **ks. prałat Wacław Karłowicz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2006 r.
37. **Zofia Korbońska**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2006 r.
38. **Barbara Wachowicz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2006 r.
39. **prof. Wiesław Chrzanowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.

40. **Lech Wałęsa**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.
41. **gen. Bryg. Janusz Brochwicz-Lewiński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.
42. **płk Czesław Cywiński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.
43. **prof. Hilary Koprowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.
44. **Irena Sendlerowa**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2007 r.
45. **Symcha Ratajzer-Rotem**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 2008 r.
46. **gen. Zbigniew Ścibor-Rylski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2008 r.
47. **gen. Stefan Starba-Bałuk**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2008 r.
48. **Erwin Axer**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2008 r.
49. **ks. biskup Józef Zawitkowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2008 r.
50. **Tenzin Gyatso, XIV Dalajlama Tybetu**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2009 r.
51. **Rotmistrz Witold Pilecki**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2009 r.
52. **Tadeusz Mazowiecki**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2009 r.
53. **Michał Jan Sumiński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2009 r.
54. **Lech Kaczyński, Prezydent RP**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od kwietnia 2010 r.

55. **Ziuta Hartman**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2010 r.
56. **Maria Stypułkowska-Chojecka, ps. „Kama”**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2010 r.
57. **Aleksander Kwaśniewski, Prezydent RP**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2010 r.
58. **prof. Henryk Skarżyński**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od lipca 2010 r.
59. **Lidia Korsak-Brusikiewicz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2011 r.
60. **Abp Henryk Hoser SAC**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2011 r.
61. **prof. Jerzy Buzek**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2011 r.
62. **prof. Witold Kieżun**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2012 r.
63. **Sławomir Pietras**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2012 r.
64. **prof. Jerzy Regulski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2012 r.
65. **Stanisław Wyganowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2012 r.
66. **prof. Maria Janion**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2013 r.
67. **Irena Santor**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2013 r.
68. **Zbigniew Romaszewski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2013 r.
69. **Jan Olszewski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2014 r.

70. **Jerzy Owskiak**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2014 r.
71. **prof. Mieczysław Szostek**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2014 r.
72. **prof. Henryk Samsonowicz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2015 r.
73. **Andrzej Wajda**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2015 r.
74. **prof. Adam Justyn Strzembosz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2016 r.
75. **Wanda Traczyk-Stawska**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2017 r.
76. **Wiesław Johann**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2017 r.
77. **Daniel Olbrychski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2017 r.
78. **Halina Birenbaum**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od marca 2018 r.
79. **Krystyna Budnicka**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od marca 2018 r.
80. **Marian Turski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od marca 2018 r.
81. **Anna Jakubowska**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2018 r.
82. **Janina Ochojska**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2018 r.
83. **Anna Przedpeńska-Trzeciakowska**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od czerwca 2018 r.
84. **Wojciech Roszkowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od czerwca 2018 r.

85. **Paweł Adamowicz**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od stycznia 2019 r.
86. **Halina Jędrzejewska**
Honorowa Obywatelka m.st. Warszawy od maja 2019 r.
87. **Jerzy Majkowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2019 r.
88. **Paweł Pawlikowski**
Honorowy Obywatel m.st. Warszawy od maja 2019 r.

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

